

Arrest

nr. 66 936 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Roma-vrouw te zijn, geboren te Pristina (Kosovo) en afkomstig uit Zrenjanin (Servië) en u verklaart de Servische nationaliteit te bezitten. U vroeg reeds asiel aan in België in 2004, maar kreeg een negatieve beslissing omdat u voordien een asielaanvraag had gedaan in Italië. U werd dan ook naar Italië teruggestuurd waar u nog een tijdje verbleven hebt. U besloot ongeveer een anderhalf à twee jaar geleden te zijn teruggekeerd naar Servië, omdat u daar terug een leven wilde opbouwen. U verklaart dat de problemen twee dagen na uw aankomst in Servië terug begonnen zijn. Zo zou u van Albanezen en Serviërs niet hebben mogen buiten komen en naar de winkel gaan. Albanezen en Serviërs zouden u eveneens hebben willen slagen en ook twee keer effectief geslagen hebben. U verklaart dat u de meeste problemen had met vluchtelingen uit Kosovo en uw buurmannen, waaronder

zowel Roma's, als twee Albanezen als een Serviër. Deze mensen zouden tot op de dag van vandaag een hekel hebben aan u en uw gezin omdat uw man, (D.Sen.) (OV 5.564.806) en twee zonen, (D.Sea.) (OV 6.694.420) en (D.D.) (OV 5.564.792), tijdens de oorlog niet hebben meegevochten. Naast de problemen met uw burens had u persoonlijk nog problemen met drie andere mensen, namelijk twee Albanezen genaamd (H.) en (I.), en met een Roma genaamd (R.). Deze mensen zouden u regelmatig met de wagen gevolgd hebben en u bedreigd hebben om met hen seks te hebben. Enkel dan zouden ze u niet meer lastigvallen. Toen uw schoondochter, (D.San) (OV 5.564.792), zwanger was van de tweeling, zouden drie mannen, waaronder (H.), haar verkracht hebben nadat u in het park in een wagen werd gesleurd en werd meegenomen naar een huis. (H.) en zijn bende zouden u bedreigd hebben om u te vermoorden als u naar de dokter zou gaan. Verder verklaart u dat ook u tot 10 keer toe bent verkracht door (H.). Hij zou mannen naar uw huis hebben gestuurd die u de boodschap gaven zich naar (H.) te begeven, waar u met hem seks moest hebben. Indien u dat niet deed, zou hij u en uw zonen vermoorden. Tijdens de oorlog zou hij u wel 20 tot 30 keer hebben verkracht. De laatste keer zou 2 of 3 dagen voor uw vertrek geweest zijn. Verder haalt u nog aan dat een groep jongeren – waaronder Roma's en Serviërs – zowel u als uw schoondochter probeerden te verkrachten. Een andere Roma kwam echter tussen, waardoor u kon wegllopen. Wegens gebrek aan vrijheid en omwille van de problemen met (H.), besloot u het land te verlaten. U kwam op illegale wijze vanuit Zrenjanin naar België, maar u weet niet hoe lang u al in België bent. U verklaart asiel te hebben aangevraagd na uw aankomst op 27 september 2010.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw Joegoslavisch paspoort, uitgereikt op 4.02.2002 te Zrenjanin en een doktersattest, uitgereikt op 16.05.2011 te Deurne (België).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Servië verlaten heeft en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst rijzen er twijfels over uw terugkeer van u en uw familieleden een paar jaar geleden vanuit Italië. Uw zoon (D.) verklaart teruggekeerd te zijn in mei of juni 2008 (gehoorverslag CGVS (D.), p.5). Uw schoondochter herinnert zich dan weer niet meer of het 2, 3 of 4 jaar geleden is dat jullie terugkeerden naar Servië (gehoorverslag CGVS schoondochter, p.4). Ook u kunt zelfs niet bij benadering verklaren wanneer jullie vanuit Italië naar Servië terugkeerden (gehoorverslag CGVS, p.4). Deze twijfel wordt verder versterkt door het feit dat uit de verklaringen van uw zoon (D.) op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zijn tweeling geboren zou zijn in Italië op 02/04/2008. Ook uw zoon (Sea.) stelt zeker te zijn van het feit dat de tweeling in Italië zou zijn geboren (gehoorverslag CGVS (Sea.), p.5). Derhalve is het vreemd dat zowel u, uw schoondochter als uw zoon (D.) tijdens de gehoren op het CGVS verklaren dat de tweeling in Servië zou zijn geboren (gehoorverslag CGVS, p.6 gehoorverslag CGVS (D.), p.4 en gehoorverslag CGVS schoondochter, p.4). U en uw schoondochter verklaren dat jullie al een jaar à anderhalf jaar in Servië verbleven toen de tweeling zou zijn geboren (gehoorverslag CGVS, p.6 en gehoorverslag CGVS schoondochter, p.4). Deze stellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw daadwerkelijke terugkeer en/of het tijdstip waarop u naar Servië zou zijn teruggekeerd. U en uw zoon (D.) verklaren uitdrukkelijk enkel naar Servië vanuit Italië te zijn teruggekeerd om documenten te gaan regelen (gehoorverslag CGVS, p.4 en gehoorverslag CGVS Dritan, p.4). U stelt hierbij nog eens dat jullie maar anderhalf jaar in Servië zouden zijn gebleven om dit te doen (gehoorverslag CGVS, p.4). Gezien het feit dat het aanvragen van documenten de reden zou zijn om naar Servië terug te keren, is het opmerkelijk dat u niet alleen geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat u daadwerkelijk naar Servië zou zijn teruggekeerd, maar dat u er – volgens uw verklaringen – ook in ongeveer anderhalf jaar niet in zou zijn geslaagd om (geldige) Servische identiteitsdocumenten te bekomen om aldus op legale wijze het land te verlaten. Het feit dat u trouwens naar Servië wenste terug te keren enkel en alleen om documenten te gaan halen om later op legale wijze verder te kunnen reizen naar België om hier voor een tweede maal asiel aan te vragen, doet afbreuk aan uw daadwerkelijke vrees voor vervolging.

Alle bovenvermelde elementen ondermijnen op ernstige wijze uw verklaringen dat u of uw familie zouden zijn teruggekeerd naar Servië.

Voorts dient te worden gewezen op een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw twee zonen en schoondochter. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat de redenen voor de problemen die u had in Servië te maken hadden met het feit dat uw echtgenoot en zonen niet in het leger zijn getreden tijdens de oorlog (gehoorverslag CGVS, p.5, 9, 12). Uw zonen, noch uw schoondochter vermelden iets over de problemen die zij ondervonden omwille van de redenen die u aanhaalt. Uw zoon (Sea.), die tijdens de oorlog overigens slechts 8 jaar oud was, verklaart bovendien nooit gevraagd te zijn geweest om tijdens

de oorlog bij het leger in dienst te treden (gehoorverslag CGVS (Sea.), p. 8). U zou hiervoor nochtans problemen hebben gehad met voornamelijk uw buurmannen tot op de dag van uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p.11, 12, 13). Ook in dit verband ontstaat er een onenigheid tussen uw verklaringen en die van uw zonen en schoondochter. Hoewel u verklaart problemen te hebben gehad met zowel Serviërs als Roma als Albanezen en daarnaast ook met vluchtelingen uit Kosovo (gehoorverslag CGVS, p.11, 12, 13), vermelden uw zonen en schoondochter enkel problemen met lokale Serviërs. Het is overigens hooguit onwaarschijnlijk dat u problemen zou ondervinden met verschillende Albanezen in Zrenjanin, een stad waar ten hoogste 0.14% van de bevolking Albanees is. Uw verklaringen dat er veel Albanezen zouden wonen (gehoorverslag CGVS, p.5), stemmen dan ook niet overeen met de werkelijke situatie. Voorts kan er nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw schoondochter en zoon, (Sea.), in verband met de verkrachtingspoging. Zo zou deze volgens u 8 of 9 maanden geleden hebben plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS, p.13), terwijl uw schoondochter beweert dat dit wel 2 tot 3 jaar geleden plaatsvond (gehoorverslag CGVS schoondochter, p.11). Uw zoon (Sea.) verklaart dan weer dat dit incident 1,5 maand à 2 maanden voor het vertrek plaatsvond (gehoorverslag CGVS (Sea.), p.13) hoewel noch u, noch uw schoondochter iets zeggen over zijn aanwezigheid bij en kort na het incident. Hoewel uw schoondochter verklaart dat de daders Serviërs waren (gehoorverslag CGVS schoondochter, p.10, 12), beweert u dat het Roma's en Serviërs waren (gehoorverslag CGVS, p.13), een combinatie die overigens eigenaardig is. Wat betreft deze gebeurtenis, verklaart u dat u niet naar de politie ging, maar onmiddellijk naar huis terugkeerde (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw schoondochter beweert daarentegen dat haar echtgenoot, (D.), naar de politie ging na de gebeurtenis (gehoorverslag CGVS schoondochter, p.11). Uw zoon (Sea.) verklaart dan weer dat hij samen met u naar de politie ging onmiddellijk na de gebeurtenis en dat zijn broer met zijn echtgenote terug naar huis gingen (gehoorverslag CGVS (Sea.), p.14). Deze opeenstapeling van verklaringen van u en uw zonen en schoondochter stemmen klaarblijkelijk niet overeen.

Vervolgens is er sprake van tegenstrijdigheden in uw eigen verklaringen. Zo weet u eerst niet wie de mensen waarmee u problemen hebt zijn en hoe zij heten. U spreekt over uw buurmannen en vluchtelingen die u lastigvielen, maar kunt weinig preciseren wie wie is en wat ze met elkaar te maken hebben. Later vermeldt u drie namen van Albanezen en Roma's die u meermaals zouden hebben lastiggevalen (gehoorverslag CGVS, p.13, 14). Hoewel uw schoondochter ook door (R.) werd lastiggevalen, vermeldt zij niets over deze problemen. In verband met deze problemen, verklaart u eerst dat u via anderen te weten bent gekomen waar deze (R.) woont (gehoorverslag CGVS, p.17), terwijl u later verklaart goed te weten waar hij woont, omdat u meermaals op zijn appartement(en) bent geweest (gehoorverslag CGVS, p.18). Deze verklaringen stroken bovendien niet met uw verklaringen dat u nooit buiten kon/mocht komen ten gevolge van de schrik die u had opgelopen na de verkrachtingspoging. Uw beide zonen bevestigen overigens dat zowel u als uw schoondochter nooit nog buiten kwamen, tenzij u door een van uw zonen vergezeld was (gehoorverslag CGVS, p.13, 16, 23). U geeft eerst immers zelf aan dat uw zoon de inkopen ging doen (gehoorverslag CGVS, p.6, 7, 10). Verder lijkt het onwaarschijnlijk dat u ongemerkt het huis zou kunnen verlaten terwijl uw schoondochter, echtgenoot en soms ook andere familieleden thuis waren. Aan uw verklaringen dat u dan zogenaamd alleen boodschappen ging doen (gehoorverslag CGVS, p.18), kan dan ook weinig geloof gehecht worden. U zou bovendien zelf naar hem toe gegaan zijn, al dan niet uit schrik dat (H.) u of uw zonen iets zou aandoen. U kunt verder geen redenen geven waarvoor hij uw zonen iets zou aandoen. In verband met uw zonen, kan hier ook nog opgemerkt worden dat u eerst verklaart dat uw zoon (D.) eveneens problemen heeft met (H.), hoewel u zich nadien bedenkt en verklaart dat het toch u alleen is, die problemen met hem heeft (gehoorverslag CGVS, p.16, 17). Gezien de opeenstapeling van tegenstrijdigheden in uw eigen verklaringen en tussen die van uw zonen en schoonzus, kan er weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten.

Wat er ook van zij, zelfs indien nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, dan nog dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met uw buurmannen, de vluchtelingen, Albanezen, Serviërs en Roma's geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. U verklaart immers nooit klacht te hebben ingediend tegen één van de feiten, wat hierboven reeds besproken werd. In verband met het feit dat (H.) volgens u ook moorden gepleegd zou hebben en

serieuze problemen had met andere mensen uit de buurt (gehoorverslag CGVS, p.14), dient er overigens opgemerkt te worden dat zulke feiten niet ongestraft kunnen gebeuren. Indien u nalaat een klacht in te dienen, is de politie niet op de hoogte van misdaden en kan er bijgevolg niet ingegrepen worden. Het is dan ook uw verantwoordelijkheid om eerst alle beschermingsmogelijkheden in eigen land uit te putten. U hebt bovendien geen geldige redenen aangehaald voor het niet indienen van een klacht. Uit de informatie van het CGVS blijkt voorts dat er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) Missie in Servië". Onder impuls van de OVSE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Wat betreft de door u ingeroepen medische problemen (hoge bloeddruk, hartklachten en problemen met het zenuwstelsel), die u met één attest uit België staaft, dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw oud Joegoslavisch paspoort bevestigt uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Uw medisch attest bevestigt dan weer dat u medische problemen hebt die hier evenmin in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster gaat niet akkoord met de feitenweergave door het CGVS en wenst de omstandigheden waarin zij leefde in Servië beter uit te leggen. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling stelt zij dat de tegenstrijdige verklaringen in haar hoofde hoofdzakelijk de data en de redenen van de gebeurtenissen betreffen. Zij heeft psychische problemen en staat onder enorme druk. De negatieve ervaringen die zij ondervond in haar land van herkomst en de stress gedurende de ondervraging verklaren waarom zij de redenen, gebeurtenissen en data door elkaar haalde. Over de gebeurtenissen zelf zijn de verklaringen van de familieleden echter eensluidend.

Verzoekster kwam na de vele verkrachtingen, slagen en bedreigingen het huis bijna niet uit. Zij kreeg in beginsel geen hulp van de lokale autoriteiten en moest hen omkopen. Dat de Servische politie hun klachten noteerde betekent niet dat zij daadwerkelijk optrad. Er zijn weinig organisaties in Servië die zulke problemen daadwerkelijk aanpakken door middel van psychologische en juridische begeleiding.

Verzoekster verwijst naar een aantal websites en stelt dat het feit dat zij en haar familie in Servië werden gediscrimineerd niet uit de lucht gegrepen is. Roma worden er beschouwd als submenselijk en moeten bijvoorbeeld constant vrezen om zonder compensatie uit hun huizen en containers te worden

gezet. Dit geldt ook voor verzoekster en haar familie, getuige de ramen van hun huis die werden ingegoooid.

In de praktijk beschermt de Servische politie misschien beter de Servische burgerbevolking maar niet de minderheid van de Roma. Deze worden integendeel gevisieerd, zoals *“de echtgenoot van verzoekster”* aan den lijve ondervond op de markt. Het CGVS stelt terecht dat nog steeds grondige hervormingen nodig zijn in het Servische politieapparaat. Niet enkel organisatorisch maar ook op het vlak van mentaliteit. Discriminatie kan niet worden bestreden met wetten of regels. Ook de negatieve houding jegens een bepaalde bevolkingsgroep moet worden bestreden. Bovendien is de Servische politie nog steeds corrupt.

Derhalve bestaat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging. De Servische autoriteiten, organisaties en lokale politie mengen zich in de praktijk niet in dergelijke zaken, in tegenstelling tot wat het “CGKS” beweert.

Verzoekster stelt nog dat de commissaris-generaal doelbewust enkel de informatie gebruikt die hem best uitkomt en stelt zich de vraag in hoeverre dergelijke behandeling van een asiendossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn. De commissaris-generaal heeft blijkbaar onvoldoende onderzocht of verzoekster bij een terugkeer beroep zal kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster beroept zich deels op dezelfde feiten als degene die door haar schoondochter werden aangevoerd in het kader van haar asielaanvraag. *In casu* kan betreffende zowel verzoeksters beweerde terugkeer vanuit Italië naar Servië als de poging tot verkrachting waarvan zij en haar schoondochter slachtoffer zouden zijn geworden, dienstig worden verwezen naar het arrest dat werd gevelde ten aanzien van haar schoondochter, wiens beroep gekend is bij de Raad onder het dossiernummer 75 791. De Raad oordeelde ten aanzien van verzoeksters schoondochter bij arrest nr. 66 935 van 20 september 2011 als volgt:

“De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen

geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zich grotendeels steunt op dezelfde asielmotieven als degene die werden aangevoerd door haar echtgenoot. Verzoekster betwist dit in onderhavig verzoekschrift niet en beroept zich, daar waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing die door de commissaris-generaal werd genomen inzake de asielaanvraag van haar echtgenoot, in feite en in rechte op dezelfde argumenten als degene die door haar echtgenoot werden uiteengezet in diens verzoekschrift in het kader van zijn beroep bij de Raad, gekend onder het dossiernummer 75 788.

Inzake het beroep van verzoeksters echtgenoot, gekend onder voormeld dossiernummer, oordeelde de Raad ten aanzien van het door hem aangevoerde asielrelaas en de in dit kader aangevoerde feiten en middelen bij arrest nr. 66 933 van 20 september 2011 als volgt:

“De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar zijn beweerde terugkeer vanuit Italië naar Servië in de bestreden beslissing ongeloofwaardig wordt bevonden ingevolge tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn familieleden, beperkt verzoeker zich ertoe deze tegenstrijdigheden te minimaliseren door te stellen dat deze hoofdzakelijk de data van de gebeurtenissen betreffen en dat zij over de gebeurtenissen zelf eensluidende verklaringen aflegden. Redelijkerwijze mag echter worden verwacht dat verzoeker en zijn familieleden eensluidende verklaringen afleggen omtrent het ogenblik waarop zij zouden zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst. De commissaris-generaal stelt in dit kader met recht vast dat verzoeker verklaarde dat zij terugkeerden in mei of juni 2008, dat zijn echtgenote zich dan weer niet kon herinneren of zij twee, drie of vier jaar geleden terugkeerden naar Servië en dat zijn moeder zelfs niet bij benadering kon verklaren wanneer zij zouden zijn teruggekeerd.

De voormelde vaststelling klemmt nog des te meer daar verzoeker incoherente verklaringen aflegde omtrent de plaats waar zijn tweeling zou zijn geboren en de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden hieromtrent niet met elkaar kunnen worden gerijmd. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat de tweeling op 2 april 2008 werd geboren in Piacenza in Italië (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.16). Bij het CGVS beweerde hij echter dat de tweeling is geboren in Servië, verklaarde hij dat zij in mei of juni 2008 naar Servië vertrokken en beweerde hij dat de tweeling toen nog niet was geboren. Wanneer hij erop werd gewezen dat zijn tweeling is geboren in april 2008 en de vraag werd gesteld of zijn tweeling is geboren in Italië, gaf hij eenduidig aan dat zij niet in Italië zijn geboren. Even verder beweerde hij nogmaals dat zij in mei of juni 2008 naar Servië terugkeerden. Wanneer hij opnieuw werd geconfronteerd met het feit dat de tweeling is geboren in april 2008, kon hij geen afdoende verklaring geven (administratief dossier, stuk 3a, p.4-5). Verzoekers echtgenote en moeder verklaarden bij het

CGVS eveneens dat de tweeling is geboren in Servië. Zij beweerden echter tevens dat zij op het moment van hun geboorte reeds sedert een jaar tot anderhalf jaar terug in Servië verbleven (administratief dossier, stuk 3b, p.4, stuk 13: landeninformatie, nr.8). Verzoekers broer verklaarde tijdens diens gehoor bij het CGVS dan weer zeker te zijn dat de tweeling van zijn broer is geboren in Italië (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie, nr.8).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden inzake het gezelschap waarmee zij vanuit Italië zouden zijn teruggekeerd naar Servië evenmin met elkaar kunnen worden gerijmd. Verzoekers moeder verklaarde dat zij samen met haar twee zonen, met name verzoeker en zijn broer, en haar schoondochter terugkeerde naar Italië en dat haar zoon (Sea.) later terugkeerde naar Italië, er een aantal maanden verbleef en terugkwam naar Servië (ibid.). Verzoekers broer verklaarde dat hij, wanneer de rest van de familie naar Servië terugkeerde, alleen achterbleef in Italië, daar nog anderhalf tot twee jaar bleef en slechts in 2010 terugkeerde naar Servië (ibid.). Verzoekers echtgenote verklaarde dan weer dat verzoekers broer wel degelijk samen met hen terugkeerde naar Servië (administratief dossier, stuk 3b, p.4). Verzoeker verklaarde bij het CGVS aanvankelijk dat zij samen met zijn broer naar Servië reisden in 2008. Later tijdens het gehoor ontkende hij dit en stelde hij dat zijn broer niet samen met hem naar Servië terugkeerde maar twee maanden later zou zijn teruggekeerd (administratief dossier, stuk 3a, p.3, 11).

Daarenboven legden verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of verzoekers echtgenote in Servië na hun terugkeer al dan niet zou zijn behandeld voor haar medische problemen. Volgens verzoeker zouden zij aldaar naar verscheidene dokters zijn geweest, zou een diagnose zijn gesteld en zou zijn echtgenote medicamenten hebben gekregen (ibid., p.20), terwijl zijn echtgenote herhaaldelijk ontkende dat zij voor haar medische problemen in Servië ooit naar een dokter ging en stelde dat zij niet buiten durfde te komen (administratief dossier, stuk 3b, p.13).

De voormelde vaststellingen ondergraven op fundamentele wijze de beweerde terugkeer van verzoeker vanuit Italië naar Servië. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar na deze terugkeer beweert te hebben ondervonden.

Verzoeker laat bovendien de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ongemoeid dat (i) zijn familieleden kennelijk niet op de hoogte zijn van de problemen die hij zou hebben gehad wanneer hij op zondag auto's verkocht; (ii) zijn broer en echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent zijn vermeende problemen met de Servische inspectie op de textielmarkt; (iii) hij er niet in slaagde zijn problemen te concretiseren; (iv) hij weliswaar stelde niet buiten te kunnen komen, doch tot op de dag van zijn vertrek in een marktkraam zou zijn blijven werken, wat wijst op het tegendeel. Gezien deze vaststellingen door verzoeker niet worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde problemen.

Daar uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde terugkeer vanuit Italië naar Servië, noch aan de problemen die hij aldaar voorhoudt te hebben ondervonden, is zijn verwijzing naar algemene informatie inzake de situatie van Roma in Servië en Europa niet dienstig. Dergelijke algemene informatie is niet afdoende om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden bedreigd of vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Daarenboven weegt de door verzoeker aangehaalde informatie geenszins op tegen de omstandige informatie in het dossier aangaande de situatie van de Roma in Servië (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid jegens de Roma-minderheid en dat haar actuele beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet en wetgeving verbieden discriminatie op grond van etnie en Servië werkte bijzondere wetgeving uit ter bescherming van de rechten en vrijheden van minderheden. De Servische autoriteiten erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma en trachten, hierin bijgestaan door de internationale gemeenschap en talrijke ngo's, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. De in de landeninformatie opgesomde maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in Servië. De algemene situatie voor Roma geeft dus op zich geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens motiveert de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en de uitgebreide informatie in het dossier (ibid.) met recht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in geval van problemen niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale of hogere autoriteiten. Verzoeker beperkt zich inzake de omstandige

motivering dienaangaande tot het opwerpen van een aantal blote beweringen en tot de loutere ontkenning dat de Servische autoriteiten Roma bescherming zouden bieden, zonder echter enig begin van informatie bij te brengen ter weerlegging van de uitgebreide informatie in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt duidelijk dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk worden vervolgd door de Servische politie, dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert en dat de Servische autoriteiten en politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bovendien blijkt uit verzoekers eigen verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij de bijstand genoot van de OVSE en dat de politie zijn klacht telkens noteerde, hetgeen wel degelijk getuigt van medewerking en van de wil om verzoeker te beschermen. Bijgevolg dient te worden besloten dat de in Servië aanwezige autoriteiten redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en dient te worden aangenomen dat verzoeker bescherming geniet in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voormelde afbreuk doen. Uit het antwoorddocument bij de nota blijkt dat zowel op verzoekers geboorteakte als op het nationaliteitsbewijs het registernummer ontbreekt (rechtsplegingdossier, stuk 5, bijlage), hetgeen de authenticiteitswaarde van deze documenten ondergraaft. Daarenboven zijn de hoger aangehaalde vaststellingen inzake verzoekers beweerdte terugkeer vanuit Italië naar Servië dermate frappant dat de voornoemde documenten hiertegen niet opwegen. De verklaringen van verzoeker en zijn familieleden dienaangaande zijn dermate tegenstrijdig en incoherent dat aan deze terugkeer geen geloof kan worden gehecht. Hoe dan ook bevatten verzoekers documenten geen gegevens die betrekking hebben op zijn concrete asielmotieven zodat zij niet vermogen de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent te herstellen. Evenmin bevatten zij enig gegeven waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker zich niet kan beroepen op de hulp en bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten.

Inzake verzoekers algemene verwijt dat de commissaris-generaal enkel die informatie gebruikt die hem best uitkomt en onvoldoende de beschermingsmogelijkheden in hoofde van verzoeker onderzocht kan nog worden opgemerkt dat dergelijke algemene verwijten niet dienstig zijn om aan de concrete motieven van de bestreden beslissing afbreuk te doen. De commissaris-generaal draagt geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel van de asielzoeker op te nemen in de bestreden beslissing. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat of welke gegevens of informatie door de commissaris-generaal nog in de bestreden beslissing hadden moeten worden opgenomen. Hij preciseert evenmin op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn geweest bij het nemen van de beslissing en voegt zelf geen bijkomende elementen toe aan het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Wat betreft de elementen die verzoekster persoonlijk aanhaalt, met name de verkrachtingspoging op haar en haar schoonmoeder, onderneemt verzoekster niet de minste poging teneinde de motivering van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen waar deze stelt dat zich dienaangaande een aantal ernstige tegenstrijdigheden voordoen tussen haar verklaringen en die van haar familieleden, meer bepaald inzake (i) het tijdstip waarop deze verkrachtingspoging zich zou hebben voorgedaan; (ii) de daders van dit incident; (iii) het inlichten van de politie na dit incident. Daar verzoekster deze vaststellingen niet weerlegt, worden zij geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

Gelet op de voormelde vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerdte terugkeer vanuit Italië naar Servië noch aan de problemen die zij aldaar na haar terugkeer zou hebben ondervonden. Bovendien maakt verzoekster blijkens het voorgaande hoe dan ook niet aannemelijk dat zij zich in het kader van eventuele problemen niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale of hogere autoriteiten.

De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat het opmerkelijk is dat verzoekster verklaarde niet te weten wie haar schoonvader is of hoe deze eruit ziet aangezien zij samen asiel aanvroegen in 2004, zij de laatste jaren op hetzelfde adres in Servië zouden hebben gewoond en hij verzoekster en haar schoonfamilie vergezelde in België sedert zijn aankomst in december 2010.

Met betrekking tot verzoeksters medische problemen motiveert de commissaris-generaal met recht dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat verzoekster voor de beoordeling van deze problemen gebruik dient te maken van de geëigende procedure. Tevens wijst de commissaris-generaal in dit verband terecht op de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en haar man inzake de vraag of zij in Servië voor haar medische problemen al dan niet behandeling genoot.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

De commissaris-generaal motiveert daarenboven met recht dat (i) de verklaringen van verzoekster, haar zonen en haar schoondochter inzake de redenen van hun problemen tegenstrijdig zijn; (ii) hun verklaringen inzake de personen met wie zij problemen hadden evenmin met elkaar kunnen worden gerijmd; (iii) verzoekster incoherente verklaringen aflegde omtrent de identiteit van de personen met wie zij problemen kende; (iv) zij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de vraag of haar zoon al dan niet problemen kende met H.; (v) zij eveneens incoherente verklaringen aflegde omtrent de wijze waarop zij te weten kwam waar deze persoon woonde; (vi) daar waar volgens verzoeksters verklaringen haar schoondochter ook problemen zou hebben gekend met deze persoon, haar schoondochter hierover niets vermeldde; (vii) verzoekster incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde omtrent het verlaten van haar huis. Daar waar verzoekster deze vaststellingen tracht toe te schrijven aan de stress tijdens het interview dient te worden opgemerkt dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Wat betreft verzoeksters beweerde psychische problemen dient te worden opgemerkt dat zij deze niet staft aan de hand van enig medisch attest. Zij toont evenmin aan dat haar vermeende psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat zij hierdoor geheugenproblemen ondervindt. Daarenboven laat zij na *in concreto* aan te tonen dat of op welke wijze dit alles haar zou hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen.

Gelet op de voormelde vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde terugkeer vanuit Italië naar Servië noch aan de problemen die zij aldaar na haar terugkeer zou hebben ondervonden. Derhalve is haar verwijzing naar algemene informatie inzake de situatie van Roma in Servië en Europa niet dienstig. Dergelijke algemene informatie is niet afdoende om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden bedreigd of vervolgd. Zij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Daarenboven weegt de door verzoekster aangehaalde informatie geenszins op tegen de omstandige informatie in het dossier aangaande de situatie van de Roma in Servië (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid jegens de Roma-minderheid en dat haar actuele beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet en wetgeving verbieden discriminatie op grond van etnie en Servië werkte bijzondere wetgeving uit ter bescherming van de rechten en vrijheden van minderheden. De Servische autoriteiten erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma en trachten, hierin bijgestaan door de internationale gemeenschap en talrijke ngo's, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. De in de landeninformatie opgesomde maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in Servië. De algemene situatie voor Roma geeft dus op zich geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en de uitgebreide informatie in het dossier (*ibid.*) met recht dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij zich in geval van eventuele problemen niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale of hogere autoriteiten. Verzoekster beperkt zich inzake de omstandige motivering dienaangaande tot het opwerpen van een

aantal blote beweringen en tot de loutere ontkenning dat de Servische autoriteiten Roma bescherming zouden bieden, zonder echter enig begin van informatie bij te brengen ter weerlegging van de uitgebreide informatie in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt duidelijk dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk worden vervolgd door de Servische politie, dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert en dat de Servische autoriteiten en politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bijgevolg dient te worden besloten dat de in Servië aanwezige autoriteiten redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en dient te worden aangenomen dat verzoekster bescherming geniet in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Inzake verzoeksters algemene verwijt dat de commissaris-generaal enkel die informatie gebruikt die hem best uitkomt en onvoldoende de beschermingsmogelijkheden in haar hoofde onderzocht kan nog worden opgemerkt dat dergelijke algemene verwijten niet dienstig zijn om aan de concrete motieven van de bestreden beslissing afbreuk te doen. De commissaris-generaal draagt geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel van de asielzoeker op te nemen in de bestreden beslissing. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat of welke gegevens of informatie door de commissaris-generaal nog in de bestreden beslissing hadden moeten worden opgenomen. Zij preciseert evenmin op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn geweest bij het nemen van de beslissing en voegt zelf geen bijkomende elementen toe aan het dossier.

Met betrekking tot verzoeksters medische problemen motiveert de commissaris-generaal met reden dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat verzoekster voor de beoordeling van deze problemen gebruik dient te maken van de geëigende procedure.

De neergelegde documenten doen, omwille van de in de bestreden beslissing vermelde redenen, geen afbreuk aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Zij citeert artikel 48/4 en betoogt dat het CGVS in de bestreden beslissing onvoldoende aantoont waarom voor haar geen risico op ernstige schade bestaat bij terugkeer. Het staat vast dat zij haar land moest verlaten wegens ernstige feiten. Overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke, vernederende behandelingen of straffen. Het CGVS maakt zich er te makkelijk vanaf.

2.4.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4.3. Daar waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal niet aantoont waarom zij geen risico loopt op ernstige schade, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de subsidiaire beschermingsstatus, net als deze in het kader van de vluchtelingenstatus, in wezen berust bij de asielzoeker. *In casu* beroept verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een

terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS